

Речи нису довољне

Негде постоје речи. Оне које лече болесне, које подижу мртве и које дају вечни живот. Те речи су као величанствена песма која је била ту пре музике, пре звука и пре ветра и која није од нас, људи.

Волео бих да могу да зароним у тај свет и да могу да срочим бар један њихов глас, слог, једну реч. Волео бих да могу да се захвалим и да помогнем, јер знам да би ти за мене све урадио. Волео бих да могу да учествујем у твојој претешкој борби, борби са противником који је пребрз и прејак, не може ни да се види ни да се осети... док не буде превише касно. То је противник који не пита за разлог и за правду. Волео бих да могу крвавих песница да јурим са тобом у ту борбу. Али у тој борби био си сам. Противнику је немогуће узвратити.

Смрт нас је оставила немим, затеченим. Хтео сам нешто да кажем. Без времена да се смирим и размислим једино сам ћутке посматрао тихе жућкасте очи како се полако гасе на сувом лицу. Надао сам се да тешки тренутак није следећи.

И сад, на крају, кад нас деле само или земља или облаци, верујем да можеш да чујеш ту величанствену песму, те речи које чезнем да кажем. Свима су нам срца тешка, јер речи нису довољне.

Петар Вуковић, Зц

Математичка гимназија
професорка Анђелка Петровић